



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **H. T. N.**, zast. Mgr. Štěpánem Svátkem, advokátem se sídlem Na Pankráci 820/45, Praha 4, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 10. 2018, č. j. MV-29252-5/SO-2018, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 9. 2019, č. j. 22 A 64/2018 - 34,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaná **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 4 114 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Štěpána Svátka, advokáta se sídlem Na Pankráci 820/45, Praha 4.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), rozhodnutím ze dne 3. 1. 2016, č. j. OAM-8924-45/DP-2016, zamítlo žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle § 44a odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), s odkazem na jeho § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) a s odkazem na § 56 odst. 1 písm. a), neboť i přes provedení pohovoru a vyhodnocení předložených dokladů se nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti. Žalovaná rozhodnutím ze dne 10. 10. 2018, č. j.

MV-29252-5/SO-2018, potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně a zamítla odvolání žalobce. Konstatovala, že trvá rozpor mezi údaji uvedenými v platebním výměru na daň z příjmů fyzických osob za rok 2016, podle jehož obsahu byl stanoven základ daně za tento rok částkou 1 838 846 Kč, a žalobcovou výpovědí, při níž uvedl, že v roce 2016 vydělával patrně 20 000 Kč čistého, a následně k vysvětlení rozporu uvedl, že zaměnil částku příjmu a částku odváděné daně. I přes provedení výsledku se tedy nepodařilo ověřit údaje o tom, že stěžovatel disponuje příjmy uvedenými v platebním výměru, a tedy zda disponuje dostatečnou výší příjmů ve smyslu § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

[2] Proti rozhodnutí žalované se žalobce bránil žalobou u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), který jí vyhověl a rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Neztotožnil se s tvrzením správních orgánů, že žalobcovo podnikání postrádá částečně rys samostatnosti, neboť za něj řeší finanční záležitosti jeho kamarád. Krajský soud byl naopak názoru, že spravování financí a vedení účetnictví jiným subjektem disponujícím odbornými znalostmi z tohoto oboru je v podnikatelské sféře běžně rozšířeným jevem. Zejména se pak neztotožnil s názorem žalované, že žalobce nesplnil zákonnou podmínku ve smyslu § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tedy prokázání úhrnného měsíčního příjmu. Tento závěr totiž nemá oporu ve správním spise. Žalobce jej prokázal celou řadou dokladů, zejména platebním výměrem na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2016, na který je třeba nahlížet jako na veřejnou listinu ve smyslu § 53 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Předložený platební výměr byl jako listina vydaná správcem daně nadán presumpcí správnosti a pravdivosti. Pokud správní orgány na základě skutečností uvedených žalobcem při výsledku nabyly pochybnost o pravdivosti obsahu této listiny, mohly svým dalším postupem dokazovat, že skutečnosti v ní uvedené nejsou pravdivé. Mohly např. přistoupit k výsledku žalobcovy účetní Š. či jeho kamaráda V. H. N., který jeho finance spravuje. Důkazní břemeno nicméně jednoznačně přešlo na správní orgány. Pokud jejich dalším postupem nebyl prokázán opak, nezbyvalo, než vyhodnotit předložený platební výměr jako důkaz osvědčující pravdivost údajů v něm uvedených. Správní orgány nemohly na základě předloženého platebního výměru dospět ke striktnímu závěru o nesplnění podmínky pro prodloužení dlouhodobého pobytu žalobce z důvodu neosvědčení jeho úhrnného měsíčního příjmu. Obdobný závěr plyne i z rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 8. 6. 2015, č. j. 1 Azs 99/2015 - 36. Krajský soud se již nezabýval důvodností žalobního tvrzení vztahujícího se k otázce zkoumání dopadu rozhodnutí na rodinný a soukromý život žalobce, neboť to za daného procesního stavu považoval za nadbytečné.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobce

[3] Žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností, kterou založila na důvodech podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Stěžovatelka označila své rozhodnutí za přezkoumatelné a souladné se zákonem, ostatně její rozhodnutí bylo souladné s právním názorem, který vyjádřil například Krajský

pokračování

soud v Praze v rozsudku ze dne 9. 11. 2016, č. j. 45 A 28/2015 - 38, č. 3545/2017 Sb. NSS, podle něhož je jedním z možných důvodů pro neudělení víza podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců i stav důkazní nouze, kvůli níž se nepodaří ověřit údaje v žádosti žadatele. Rozsudek krajského soudu v nynější věci je naopak nepřezkoumatelný, neboť shora uvedené ustanovení nevyžaduje vyvrácení presumpce správnosti a provedení výsledku svědků. Krajský soud tak pro aplikaci tohoto ustanovení, které je založeno na předložení věrohodných údajů ze strany žadatele, vycházel z nepřiléhavé judikatury a fakticky žádal stejný postup, jako kdyby měl být aplikován § 56 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Přístup krajského soudu k presumpci správnosti veřejné listiny výsledkem účastníka řízení je také rozporný s rozsudkem NSS ze dne 15. 11. 2018, č. j. 3 Azs 49/2018 - 42. Podle stěžovatelky bylo ze spisového materiálu vedeného k žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu žalobce, zejména z jeho výsledku, zřejmé, že nebyl schopen popsat věrohodně své příjmy uvedené v platebním výměru na daň z příjmů fyzických osob za rok 2016, tudíž bylo namístě jeho žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu zamítnout dle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť i přes provedení pohovoru a vyhodnocení předložených dokladů se nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti. Krajský soud měl rozhodnout v souladu se spisovým materiálem, tj. přihlídnout k obsahu výsledku žalobce, který je i podle judikatury NSS přípustným důkazním prostředkem.

[5] Dále zdůraznila, že od správního orgánu I. stupně nepřevzala argument absence samostatnosti žalobcova podnikání, a tuto otázku nepokládala za podstatnou pro zamítnutí jeho žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Z těchto důvodů navrhla, aby byl rozsudek krajského soudu zrušen a věc mu vrácena k dalšímu řízení.

[6] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti zdůraznil, že stěžovatelčin výklad je v rozporu se zásadou vyjádřenou v § 2 odst. 1 správního řádu. Přitakal naopak krajskému soudu, že na platební výměr je třeba nahlížet jako na veřejnou listinu a presumovat její správnost. Tu navíc mohou přezkoumat pouze orgány finanční správy, které u něj již vykonaly i daňovou kontrolu, a to ve vztahu ke zdaňovacím obdobím let 2014 a 2015. Stěžovatelce tedy nepřisluší obcházet presumpci správnosti platebního výměru s poukazem na § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Navrhl proto, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

III. Posouzení kasační stížnosti

[7] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Poté přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[8] Vzhledem k tomu, že stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti také důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se NSS nejprve tímto důvodem. Bylo by totiž předčasné

zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by napadené rozhodnutí krajského soudu skutečně nepřezkoumatelné či založené na jiné vadě řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé. NSS však nezjistil, že by napadený rozsudek trpěl vadami, které podle jeho setrvalé judikatury zakládají důvod nepřezkoumatelnosti. Na její závěry ohledně posouzení toho, jaké vady naplňují tento kasační důvod, pro stručnost odkazuje (viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS; či ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS). Stěžovatelka zároveň nijak neupřesnila, v čem nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spatřuje, a v kasační stížnosti pouze tvrdí, že jej pokládá za nepřezkoumatelný a nezákonný.

[9] Co se týče tvrzené nezákonnosti rozsudku krajského soudu, je třeba nejprve zrekapitulovat skutkový stav a aplikovanou právní úpravu. Z obsahu správních spisů soud zjistil, že žalobce podal dne 19. 4. 2016 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu dle § 44a zákona o pobytu cizinců, a to za účelem podnikání - osoba samostatně výdělečně činná (dále též „OSVČ“). Při podání žádosti předložil kromě dalších dokumentů také potvrzení Finančního úřadu pro Plzeňský kraj, územní pracoviště v Tachově (dále jen „správce daně“) ze dne 11. 4. 2016 o neexistenci daňových nedoplatků a platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za rok 2015, ve kterém deklaroval daňovou ztrátu ve výši 119 206 Kč. Následně správní orgán I. stupně vyzval žalobce k odstranění vad jeho žádosti, resp. k předložení dokladu prokazujícího úhrnný měsíční příjem, neboť jím předložený doklad vykazoval daňovou ztrátu. Dne 22. 6. 2016 žalobce předložil dodatečné daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2015 se základem daně 230 913 Kč a platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za rok 2014. Následně vyzval správní orgán I. stupně žalobce k doložení finančních prostředků za zdaňovací období roku 2016. Žalobce předložil platební výměr na daň z příjmu fyzických osob za zdaňovací období roku 2016, dle jehož obsahu byl stanoven základ daně ve výši 1 838 846 Kč a vyměřená daň ve výši 288 960 Kč, dále předložil vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění za rok 2016 a potvrzení Okresní správy sociálního zabezpečení Tachov vystavené dne 19. 4. 2017 o nulovém nedoplatku na pojistném na sociálním zabezpečení, příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, přírážce a na penále.

[10] Následně byl žalobce předvolán k výslechu, který se uskutečnil dne 8. 6. 2017, a žalobci byly kladeny otázky ohledně rodinného stavu, počtu dětí, místa bydliště, finančních prostředků a příjmů spojených s jeho podnikáním na území ČR. Na otázku, kolik si vydělal podnikáním v roce 2016, odpověděl: *„Myslím si, že jsem si vydělal kolem 20 000 Kč měsíčně čistého, ale to číslo nemám v hlavě, je v daňovém přiznání.“* Poté, co jej správní orgán I. stupně upozornil, že podle předloženého platebního výměru za rok 2016 měl čistý příjem ve výši 1 838 846 Kč, žalobce doplnil: *„Myslel jsem, že ta částka 288 960 Kč je můj zisk. Omlouvám se, nerozumím tomu.“* Dále doplnil, že tuto částku sám nehradil, protože má kamaráda, který mu spravuje peníze, protože sám žalobce měl v minulosti problém s hraním automatů, kde prohrál již hodně peněz. U něj zůstává většina peněz, žalobce sám dostává peníze na zboží a na výdaje podle potřeby, vše ostatní za něj kamarád obstará, hlídá za něj i obchod. Právě on mu řekl také částku 20 000 Kč měsíčně.

pokračování

[11] Po tomto výsledku vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým žalobcovu žádost zamítl podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, který v rozhodném období zněl: *Žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se podává ministerstvu na úředním tiskopisu, na kterém se podává žádost o vydání tohoto povolení. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36 a § 55 odst. 1 a 2 vztahují obdobně.*

[12] Podle § 35 odst. 3 téhož zákona, na který se zde odkazuje, *[d]obu platnosti víza k pobytu nad 90 dnů a dobu pobytu na území na toto vízum nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).* Podle § 37 odst. 2 písm. b) se zruší platnost víza, pokud cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro jeho udělení. Podmínka, o níž šlo v nyní posuzovaném případě, je upravena v § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, podle něhož ministerstvo cizinci neudělí vízum, *jestliže se cizinec na požádání ministerstva nebo zastupitelského úřadu nedostaví k pohovoru nebo nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum nebo jestliže se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit, (...).*

[13] Jedním z těchto dokladů je i doklad podle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tedy *doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob; (...); na požádání je cizinec povinen předložit též prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti finančního úřadu, a to v plném rozsahu údajů, za účelem ověření úhrnného měsíčního příjmu žadatele a společně s ním posuzovaných osob; (...)*

[14] Stěžovatelce je nejprve třeba přisvědčit v tom, že rozsudek č. j. 1 Azs 99/2015 - 36, na nějž v bodě 15 svého odůvodnění odkázal krajský soud, není zcela přílehlavý. V uvedené citaci NSS zdůraznil, že *„[p]ro zamítnutí žádosti musí být postaveno najisto, že předložené údaje neodpovídají skutečnosti. Pouhé zpochybnění údajů předložených cizincem nepostačuje. Pokud OAMP tvrdí, že údaje neodpovídají skutečnosti, má povinnost toto tvrzení i prokázat.“* Tato citace se však týkala aplikace § 56 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, jenž se týká situace, kdy cizinec *předloží padělané anebo pozměněné náležitosti nebo údaje podstatné pro posouzení žádosti v nich uvedené neodpovídají skutečnosti.* V takovém případě skutečně musí správní orgán postavit najisto, že předložené údaje neodpovídají skutečnosti.

[15] V nyní posuzovaném případě bylo aplikováno písm. a) téhož ustanovení, jehož konstrukce je zcela odlišná. Stěžovatelka odkázala na jeho výklad provedený v rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 9. 11. 2016, č. j. 45 A 28/2015 - 38, k obdobným obecným závěrům však již dospěl i NSS. Ten v rozsudku ze dne 5. 4. 2018, č. j. 9 Azs 438/2017 - 25, vyložil uvedené ustanovení následovně:

„[26] V § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců zákonodárce upravit tři důvody pro zamítnutí žádosti cizince. Prvním je skutečnost, že se cizinec nedostaví k pohovoru. Druhým je

situace, kdy cizinec ve stanovené lhůtě nepředloží doklady, jež jsou nezbytné pro ověření údajů, o něž se jeho žádost opírá. Třetí z těchto důvodů pak představuje stav, kdy se nepodaří ověřit údaje uvedené v žádosti žadatele, a ten aplikovaly správní orgány v projednávané věci.

[27] Nepodaří-li se ověřit údaje uvedené v žádosti, jde o situaci, kdy nelze přijmout závěr ani o pravdivosti tvrzení účastníka, ani o tom, že je nepravdivé (stav non liquet). Stav non liquet může nastat proto, že žadatel nenavrhл žádný důkaz k prokázání svého tvrzení nebo navrhl důkaz, který je zjevně nezpůsobilý k takovému prokázání, nebo navržený důkaz byl sice proveden, avšak jeho hodnocením nedospěl správní orgán k závěru o pravdivosti či nepravdivosti daného skutkového tvrzení. Od stavu „non liquet“ je nutné odlišovat situace, kdy soud hodnocením důkazů dospěl k závěru, že tvrzení účastníka o skutkovém stavu je nepravdivé, nebo je zjištěn jiný skutkový stav než účastníkem tvrzený (Macur, J. Důkazní břemeno v civilním soudním řízení. Brno: Masarykova univerzita, 1995, s. 9). S krajským soudem lze souhlasit, že postup správních orgánů, které dospěly k závěru, že tvrzení uvedená v žádosti nejsou pravdivá, tj. v žádosti uplatněná tvrzení vyvracely, aplikaci § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců neodpovídá.“

[16] Obdobná situace nastala i v nyní posuzovaném případě. Žalobce své příjmy za rok 2016 doložil platebním výměrem na daň z příjmů fyzických osob za rok 2016. Platební výměr je listinou vydanou státním orgánem ve smyslu § 53 odst. 3 správního řádu a v řízení nebyl prokázán opak skutečností, které jsou v tomto platebním výměru tvrzeny, tedy že žalobce vůči daňové správě deklaroval za rok 2016 příjmy v celkové výši 1 838 846 Kč. Je jistě možné, aby se následně prokázalo, že toto tvrzení neodpovídá skutečnosti, ostatně i § 53 odst. 3 správního řádu počítá toliko s vyvratitelnou domněnkou správnosti údajů uvedených ve veřejné listině. Stěžovatelka má tedy pravdu, že i informace obsažené ve veřejné listině mohou být vyvráceny, byť jí uváděný rozsudek č. j. 3 Azs 49/2018 - 42 není příkladem takové situace, nýbrž situace, kdy cizinka předložila živnostenské oprávnění a správní orgány z něj dovodily, že toto oprávnění prokazuje jen to, že může podnikat, nikoli to, že podniká, což bylo pro dané pobytové povolení rozhodující.

[17] V nyní posuzovaném případě k žádnému vyvrácení skutečností uvedených v platebním výměru nedošlo. Správní orgán I. stupně i stěžovatelka příliš absolutizují jednu větu žalobcovy výpovědi, kterou navíc vytrhávají z kontextu. Není to totiž tak, že by žalobce ve výpovědi jednoznačně popřel údaje obsažené v platebním výměru. Uvedl sice jiný údaj, ale i z výše citované výpovědi zachycené v protokolu správního orgánu I. stupně je zjevné, že si nebyl správným údajem jist a výslovně uvedl, že správný údaj je uveden v daňovém přiznání, zprostředkovaně tedy i v platebním výměru. Když byl pak upozorněn na podstatnou nesrovnalost mezi oběma údaji, zopakoval, že správný údaj je uveden v daňovém přiznání.

[18] Vůbec tedy nenastala situace *non liquet*, předpokládaná jako poslední z trojice situací v § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tedy stav, kdy se nepodaří ověřit údaje uvedené v žádosti žadatele. Takový stav totiž znamená, že žadatel uvedl nějaké údaje ve své žádosti, ale slovy rozsudku č. j. 9 Azs 438/2017 - 25 nenavrhл žádný důkaz k prokázání svého tvrzení nebo navrhl důkaz, který je zjevně nezpůsobilý k takovému prokázání, nebo navržený důkaz byl sice proveden, avšak jeho hodnocením nedospěl

pokračování

správní orgán k závěru o pravdivosti či nepravdivosti daného skutkového tvrzení. Zde však žalobce navrhl důkaz v podobě veřejné listiny, ten byl proveden a byl dostatečný k prokázání jeho tvrzení. Pokud správní orgán I. stupně začal na základě žalobcovy výpovědi o jeho pravdivosti pochybovat, je třeba zaprvé zopakovat, že žalobce deklaroval svou nejistotu a správné údaje se podle něj nacházely v jeho daňovém přiznání, a zadruhé je třeba uvést, že tyto pochybnosti nezakládají, respektive neobnovují stav *non liquet*. Pokud tedy po žalobcově výpovědi začal správní orgán I. stupně pochybovat o pravdivosti údajů uvedených v platebním výměru, neměl podle rozsudku č. j. 9 Azs 438/2017 - 25 aplikovat § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, ale nabízelo by se spíše vést řízení dále směrem k naplnění požadavků výše zmíněného písm. e) uvedeného ustanovení týkajícího se údajů neodpovídajících skutečnosti. Takto však nepostupoval, což nenapravila ani stěžovatelka, a její rozhodnutí tedy bylo skutečně potřeba zrušit.

[19] Pokud pak stěžovatelka upozorňuje, že ona sama žalobci nevytkla, že jeho podnikání postrádá částečně rys samostatnosti, je třeba upozornit, že krajský soud v bodě 13 svého rozsudku jasně uvedl, že šlo o dílčí závěr rozhodnutí obou stupňů správních orgánů. Stěžovatelka tento dílčí závěr rozhodnutí správního orgánu I. stupně rekapitulovala na straně 3 svého rozhodnutí, a jakkoli jej již sama výslovně nepřevzala v části III. svého rozhodnutí, kde se vypořádávala s odvolacími námitkami, také se zde od tohoto závěru nijak nedistancovala. Za takové distancování rozhodně nelze pokládat větu ze str. 6 jejího rozhodnutí: „*Komise poznamenává, že pro případ odvolatele nebylo podstatné, zda odvolatel má či nemá účetní a kdo je touto osobou. Podstatné pro případ odvolatele bylo, zda v řízení unesl břemeno tvrzení a důkazu.*“ Je tedy třeba vycházet z toho, že rozhodnutí obou stupňů správních orgánů tvoří jeden celek (rozsudek NSS ze dne 8. 10. 2015, č. j. 10 As 123/2014 - 41) a že tento dílčí závěr v nich byl obsažen.

[20] Pro zrušení rozhodnutí byl nicméně klíčový výše rozebraný závěr, že žalobcova výpověď nevyvracela skutečnosti plynoucí z platebního výměru, a pokud správní orgány přesto začaly na základě této výpovědi pochybovat o jejich správnosti, nebyl to důvod pro aplikaci § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť ten dopadá na jiné situace.

IV. Závěr a náklady řízení

[21] Z výše uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek krajského soudu není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[22] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka (žalovaná) neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalobce byl naopak v řízení plně úspěšný, a má tak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti proti stěžovateli. Náklady řízení spočívají v odměně advokáta, která zahrnuje odměnu za jeden

úkon právní služby [podání vyjádření ke kasační stížnosti dle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], tj. 3 100 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], a paušální částku ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Žalobce sice uplatnil jako druhý úkon převzetí a přípravu zastoupení nebo obhajoby na základě smlouvy o poskytnutí právních služeb podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu, k tomu je však třeba připomenout, že totožný advokát zastupoval žalobce již v řízení před krajským soudem, takže tento úkon nemůže znovu uplatnit i v řízení před NSS. Odměna byla dále zvýšena o částku odpovídající dani z přidané hodnoty (714 Kč), neboť advokát je plátcem daně z přidané hodnoty. Celkově tedy činí náklady řízení částku 4 114 Kč. Stěžovatelka je povinna uhradit žalobci uvedenou částku ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám jeho zástupce Mgr. Štěpána Svátka, advokáta.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. listopadu 2019

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu